

Atšķirīga vasara: Brīvprātīgā darba nometne Aizputē

Izmēģināt savādāku vasaru.
Atkārtot jau izdzīvotu pieredzi.
Sekot draudzenes padomam.
Izdarīt kaut ko priekš citiem...
Šie un citi motīvi bija tie, kas
saveda kopā vairāk nekā 20
latviešu un spāņu jaunietes, lai
no 2008. gada 12. līdz 24.
jūlijam piedalītos Rīvas
Kultūras centra organizētā
sociālā darba nometnē Aizputē.
Nometnes mērķis bija veicināt
sociālo sadarbību starp
studentēm. Rakele Moreno,
projekta koordinatore, intervijā

skaidro šīs iniciatīvas rašanos un attīstību.

8.11.2008

Kā radās šī sociālā darba nometne?

Iniciatīva radās 2006. gada sākumā. Rīvas Kultūras centrs meklēja kādu vietu Latvijā, kur jaunās studentes, latvietes un spānietes, varētu nesavtīgi palīdzēt un ieguldīt daļu no sava brīvā laika vasarā. Projekts meitenēm dotu iespēju palīdzēt uzņemties rūpes par garīgajām un materiālajām vajadzībām, kas pastāv dažos Latvijas reģionos. Mērķis nebija tikai apzināt vajadzības, bet gan saprast, ka viņas var piedalīties to atrisināšanā. Mēs vērsāmies pie vienīgās Aizputes katoļu draudzes priestera, kas ļoti atvērti attiecās pret projektu jau no paša sākuma un atviegloja darba organizāciju. Tā mēs

jau trīs gadus realizējam šo darba
nometni Aizputē.

Kādas konkrētas vajadzības jūs palīdzējāt atvieglot Aizputē?

Pilsētai ir aptuveni 3 000 iedzīvotāju
un liela reliģisko konfesiju dažādība:
luterāņu, baptisti, adventisti,
pareizticīgie un katoļi. Katoļi tur ir
gluži kā minoritāte. Šī bija pirmā
vajadzība – palīdzēt Katoļu baznīcai
Latvijā. Darbi pašreizējā draudzē ir
paralizēti kopš 2002. gada
ekonomisko apstākļu dēļ. 2007. gadā
no kādas Berlīnes baznīcas tika
atsūtīti soli, svečturi, altāris un
tabernākuls. Iespējams, ka 2009.
gadā baznīca tiks atvērta
dievkalpojumiem.

Priesteris mums arī ieteica
sadarboties ar Rokaižu pansionātu,
kas pieder pilsētas pašvaldībai. Tas
atrodas 3 km no Aizputes, netālu no
nometnes. Pansionātam pieder govīs,
sakņu dārzs, kartupeļu lauks, kas

dod neatkarību sirmgalvju mājvietai. Tur šobrīd mitinās 150 cilvēku. Pēdējos mēnešos pansionātā ir ienākuši cilvēki vecumā starp 40 – 50 gadiem, ar alkoholisma problēmām. Personālam šī ir ļoti nopietna problēma, jo šo slimnieku vajadzības atšķiras no sirmgalvju vajadzībām, un ir grūti tikt ar tām galā. Vecie ļaudis ir izvietoti divās ēkās; viena ir jauna, atklāta 2006. gadā, bet otras stāvoklis ļoti slikts. Šai institūcijai ir ļoti mazs personāls, lai varētu veikt tādu darbu. Brīvprātīgo piedalīšanās pansionāta darbā vasarā sastāvēja no sirmgalvju pavadīšanas, kuri šeit jūtas ļoti vientuļi, kā arī materiālās sadarbības pansionātā.

Jūs minējāt, ka Rīvas Kultūras centrs ir šīs nometnes rīkotājs, bet kas ir šis Kultūras centrs?

„Rīva” ir 2004. gadā izveidots kultūras un izglītības centrs, kas atrodas Rīgā. Ar dažādām kultūras

un izglītības aktivitātēm „Rīva” gan jaunām, gan pieaugušām sievietēm sniedz nopietnu, pamatīgu kristīgo un laicīgo apmācību, tā palīdzot viņām attīstīt savu personību, kā arī dot savu ieguldījumu Latvijas sabiedrības labā ar savu darbu un dzīvi. Nodarbībās var uzzināt ko vairāk par bērnu audzināšanu, saskarsmi ģimenē, mājturību utt. Jaunietēm tiek organizēti pasākumi atkarībā no viņu vecuma, piemēram, rokdarbi, kulinārijas kursi un teātris, mācīšanas paņēmienu kursi, konferenču cikli par profesionālām un aktuālām tēmā, nometnes, utt. Garīga rakstura aktivitātes, kas tiek organizētas „Rīvā”, ir uzticētas Opus Dei, Katoļu Baznīcas Prelatūrai. Viena no tām ir brīvprātīgā darba nometne Aizputē skolniecēm un studentēm.

Kas jūs mudināja organizēt sociālā darba nometni?

Konkrētās vajadzības Aizputē. Mūs iedvesmoja arī Svētā Hosemarijas Eskrivas, Opus Dei dibinātāja, mācības. Es personīgi no Svētā Hosemarijas esmu iemācījusies, ka mēs, cilvēki, ar savu darbu strādājam sabiedrības pilnveidošanai. Opus Dei dibinātājam darbs nav tikai līdzeklis, kas nepieciešams individuālajai un ģimenes apgādāšanai, ne vienīgi mantisko labumu veidošana, ne arī vienkārša personiskās pašizpausmes forma. Tas ir daudz kas vairāk: tā ir personīgās satikšanās vieta ar Dievu un veids, kā kalpot apkārtējiem. No šī perspektīvas raugoties, darbs pieņem jaunu formu un pārvēršas par progresu un attīstības dzinējspēku. Svētā vārdiem, „darbs ir pašizliedzīgs pakalpojums, kas atver sirdi (...) un liek meklēt cieņu un labumu cilvēkiem katrā valstī: lai katru dienu būtu mazāk nabago, mazāk neizglītoto, mazāk dvēseļu bez ticības, mazāk izmisušo, mazāk

karu, mazāk nedrošības, vairāk žēlsirdības un vairāk miera”.

Šis redzējums mums ir devis stimulu pielikt mūsu darbu garīgajā un materiālajā kalpošanā mūsu latviešu līdzpilsoņiem. No Svētā Hosemarijas mācību impulsiem daudzās valstīs ir radušās arī profesionāla rakstura iniciatīvas, kas atbild uz reālām vajadzībām. Te es runāju par cilvēkiem nepieciešamām civilām aktivitātēm, kas palīdz pārvarēt trūkumu pašā valstī vai apkaimē, bez rasu, reliģijas vai sociālo apstākļu diskriminācijas. Kā piemēru varu atzīmēt Strādnieku izglītības centru ELIS (Roma, Itālija), Stratmoras Universitāti (Nairobi, Kenija), Izglītības centru sievietēm Condoray (Cañjete, Peru), Izglītības centru Xaloc (Lospitaleta de Lobregat, Spānija).

Kas piedalās Jūsu projektā?

Latvijas un Spānijas universitāšu studentes, kas piedalās Rīvas Kultūras centra (Rīga), Universitātes rezidences „Alcor” (*Colegio Mayor “Alcor”*) un Universitātes centra „Vega” (*Centro Universitario “Vega”*) – abas pēdējās Madridē – aktivitātēs. Meitenes apgūst dažādus studiju virzienus: žurnālistiku, arhitektūru, bioloģiju, ekonomiku... Starp dalībniecēm ir katolietes, luterānes un personas bez reliģiskās piederības.

Lielākā daļa latviešu brīvdienas pavada laukos vai ceļojot. Vai esat spējušas motivēt latviešu meitenes?

Tas bija dabiski, ka vairāk meiteņu bija no Spānijas, jo divas projektā iesaistītās dalīb institūcijas bija spāņu. Ārzemniecēm bija daudz interesantāk ceļot uz nepazīstamu valsti, arī ekskursijas no darba brīvajā laikā utt. Turklāt Spānijā ir

tradīcija piedalīties brīvprātīgā darba aktivitātēs. Latviešu studentēm apstākļi ir savādāki. Šeit diemžēl nav tādas pieredzes brīvo laiku veltīt brīvprātīgajam darbam. Gandrīz piecdesmit gadus Latvija piedzīvoja komunistu diktatūru, kur vienīgais un galvenais aktieris bija valsts, nevis ikviens cilvēks. Šobrīd veidojas sabiedriskā apziņa, un cilvēki sāk saprast sava darba nozīmīgumu sabiedrības attīstīšanā. Tāpēc katras latviešu meitenes dalība projektā ir ļoti nozīmīga: viņas ir dziļas sabiedriskās atjaunošanās sēkliņas, kristīgās vēsts iedvesmotas.

Kāda ir viena darba diena nometnes darbā?

Diena ir ļoti piepildīta. Tiek apvienota ikdienas dzīve Latvijas laukos ar jauniešu prieku; viņas ir gatavas iesēt savu smilšu graudiņu un palīdzēt Aizputes cilvēkiem. Lai darba diena varētu sākties, baznīcā

tiek svinēta Svētā Mise, kurā brīvi var piedalīties tie, kas vēlas. Turklāt katru dienu tiek sniegtas lekcijas kristīgo vērtību veidošanā, un arī tajās meitenes var piedalīties pēc vēlēšanās.

Tālāk sākas darbs. Tiek izveidotas divas grupas: viena strādā patversmē, kur palīdz virtuvē, istabu uzkopšanā, dodot ēst slimajiem sirmgalvjiem, ravējot nezāles kartupeļu laukā, protams, neaizmirstot komunicēties un sastādīt kompāniju vecajiem cilvēkiem. Jaunietes ir tās, kas iegūst visvairāk: dzīves, spēka, enerģijas un optimisma skolu caur grūtībām, ko piedzīvojuši citi cilvēki. Otra grupa atjauno un tīra katoļu baznīcu: pulē un krāso solus, tīra svētos ornamentus utt.

Pēc pusdienām un sarunām pie kafijas tases, kuru laikā sadraudzējamies un iepazīstam

Latvijas un Spānijas kultūru aspektus, atgriežamies pie darba. Pēcpusdienās baznīcas restaurācijas darbi tiek nomainīti pret kopīgām aktivitātēm un spēlēm ar pilsētas bērniem. Beidzoties vakariņām, dodamies pastaigā, lai iepazītu apkārtni. Reizēm veidojam mūzikas vakarus.

Ne visu laiku mēs strādājam, bet arī dodamies ekskursijās. Piemēram, uz Kuldīgu, Liepāju, Rīgu... Tā ir laba iespēja pastiprināt draudzību un pārrunāt piedzīvoto.

Dienas ritms šķiet pārāk intensīvs un prasīgs priekš vienkāršām brīvdienām. Kā meitenes uz to atbildēja?

Ļoti labi. Lielākā daļa dalībnieču ir atzīmējušas, ka paņems līdzi uz mājām vairāk, nekā viņas ir izdarījušas šajās dienās. Viņas ir daudz mācījušās no Aizputes iedzīvotājiem, tai skaitā redzējušas

atšķirīgas kultūras, raksturus un
veidus, kā reaģēt uz jauno. Tas bija tā
vērts.

Vai Jūs uzskatāt, ka darba nometnes mērķi ir izpildīti?

Materiālais darbs baznīcā un
uzmanība sirmgalvjiem nav
beigusies. Taču darba nometnes
lielākais mērķis bija palīdzēt
meitenēm saprast vajadzības, kas ir
viņu apkārtnē. Katrs pilsonis, kaut
arī tas būtu students, ar maz naudu
vai zemām sabiedriskās
ietekmēšanas iespējām, var kaut ko
darīt. Tas nav tikai valdības
pienākums risināt sociālās
problēmas: pilsoņu brīvprātīga
iniciatīva daudz nozīmē un nekad
nav anulējama, ja gribam, lai
sabiedrība būtu patiesi cilvēcīga un
kristīga. To es esmu iemācījusies no
baznīcas sociālās doktrīnas un Svētā
Hosemarijas mācībām: to, ko tu vari
darīt, bet nedari, neviens neizdarīs

tavā vietā. Visi vēlas, lai Latvijā būtu mazāka sociālā nevienlīdzība, lai pensijas būtu labākas, lai būtu mazāk korupcijas utt. Labs veids ir izglītot jauniešus cilvēcīgo vērtību jomā: sociālajā atbildībā, patiesumā, lojalitātē, devīgumā, strādīgumā, rūpēs par citiem utt. Jaunieši ir nākotne, un mēs gaidām, ka meitenes, kas piedalījās šajā nometnē, būs kā laba sēkliņa nākotnes Latvijai.

Marija Paza Diaza

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/atiskiriga-
vasara-brivpratiga-darba-nometne-
aizpute/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/atiskiriga-vasara-brivpratiga-darba-nometne-aizpute/) (6.08.2025)